

1998-07-01

รำลึกถึง "ทุนโครงการอาหารกลางวัน"

ชรีดา ยิ่งสุขสถาพร

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

ยิ่งสุข สถาพร, ชรีดา (1998) "รำลึกถึง "ทุนโครงการอาหารกลางวัน", *Jamjuree Journal*: Vol. 2: Iss. 2, Article 11.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.2.2.8

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol2/iss2/11>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ระลึกถึง “ทุนโครงการอาหารกลางวัน”

ถึงแม้ว่าจะผ่านฤดูร้อนร้ายมาหลายเดือนแล้วก็ตาม แต่อากาศบ้านเราที่ยังอบอ้าวร้อนระอุก็เรียกเหงื่อให้ซึมไหลไปทั่วร่างได้เช่นกัน โชคดีที่ยังมีสายลมพัดผ่านมาเยิ้มเยียนพอชะโลมหัวใจให้เย็นชุ่มอยู่บ้าง ผมทวนคิดถึงวันเวลาที่ผ่านไปและผ่านไปอย่างรวดเร็วแล้ว พลันได้ครุ่นคิดถึงช่วงชีวิตนิสิตในรั้วจามจุรีที่ผ่านล่วงมากกว่า ๒ ปีแล้วนั้นด้วยอารมณ์โหยหาและคิดถึง

ยังจำได้ถึงวันแรกที่ผมต้องเดินทางมาสอบสัมภาษณ์โดยการอาศัยถามเพื่อนโรงเรียนเดียวกันซึ่งเขาสอบเอ็นทรานซ์ไม่ติด แต่เขารู้จักเส้นทางมาจุฬาฯ เป็นอย่างดี เป็นการป้องกันการหลงทางที่ดีของผม ครั้งได้เห็นรั้วสถาบันแห่งนี้เป็นครั้งแรก สิ่งที่สะดุดตาผมมากที่สุดในช่วงนั้นก็คือ มีต้นไม้เยอะแยะไปหมด แต่ละต้นล้วนใหญ่โตให้ความร่มรื่นจนทำให้ผมค่อยคลายอาการตื่นเต็น รู้สึกสงบและสบายใจ นั่นถือเป็นวันแรกที่ผมเดินเข้าสู่รั้วจามจุรี และต่อมาผมได้กลายเป็นจุฬาฯ รุ่นที่ ๗๕ ของสถาบันแห่งนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ จำได้ว่าปีนั้นเป็นปีที่มีเหตุการณ์สำคัญของบ้านเมืองที่เรียกว่า “เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ” ผมผู้ซึ่งเข้าเรียนที่คณะรัฐศาสตร์เกิดความรู้สึกฮึกเหิมรักชาติบ้านเมืองขึ้นมาได้เช่นกัน เพราะต้องเรียนภาควิชาการปกครองโดยตรง

ความจริงผมเองไม่เคยคาดคิดมาก่อนถึงการเข้ามาเป็นลูกหลานในรั้วจามจุรี เพราะก่อนสอบตัวเองไม่เคยเรียนกวดวิชาใดๆ กับเขาเลย อาศัยเพียงการยืมตำราเพื่อนมาอ่าน จึงไม่ได้หวังอะไรมากมาย แต่เมื่อผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยออกมา ผมรับรู้ขณะที่ตัวเองกำลังถือเหรียญก่อบริขณียุโดยมีเจ้าหน้าที่ชายวิ่งกระหืดกระหอบนำซองจดหมายแจ้งผลสอบมาให้ วันนั้นผมเลยเลิกทำงานครึ่งวัน นายจ้างเองเขาดีใจไปกับผมที่สอบเข้าจุฬาฯ ได้ เลยให้รางวัลโดยการจ่ายค่าแรง ๘๐ บาทเต็มวัน แต่พอผมนำข่าวดีไปแจ้งแก่ครอบครัว ดูเหมือนทุกคนไม่ดีใจกับผมเลย ผมรู้ว่าประการแรก แม่กลัวว่าไม่มีเงินส่งเสียให้ผมเรียน ประการที่สอง ทุกคนทางบ้านเข้าใจว่าการเข้าเรียนที่จุฬาฯ นั้นไม่ต้องสอบคัดเลือก อยากรู้ก็ตาม ผมได้ผ่านวันเวลาของ

“

ชาวจุฬาฯ หลายท่านอาจจะไม่ทราบว่า จุฬาฯ มีโครงการอาหารกลางวันของมูลนิธินิสิตเก่าจุฬาฯ เพื่อการศึกษา โดยมี ศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บิณฑสันต์ เป็นประธานมูลนิธิ มีบริการอาหารกลางวันให้แก่นิสิตตลอดเวลาที่เปิดภาคการศึกษา นิสิตผู้ได้รับทุนสามารถมารับประทานอาหารกลางวันได้ที่ตึกโครงการอาหารกลางวัน มูลนิธินิสิตเก่าจุฬาฯ ใกล้หัวมุมจุฬาฯ ซอย ๑๒

”

อุปสรรคเหล่านั้นและสามารถเรียนจบ ปัจจุบันเป็นข้าราชการตำแหน่งปลัดอำเภออยู่ในจังหวัดหนึ่งแถบชายแดนไทยทางภาคเหนือ

หลายครั้งที่มีคนถามผมว่า ผมเรียนสำเร็จเป็นบัณฑิตได้อย่างไร ทั้งที่ไม่เคยขอเงินแม่ใช้เลย ตลอด ๔ ปีในรั้วมหาวิทยาลัย ผมตอบกลับไปว่า เป็นเพราะพระคุณของจุฬาฯ หลายคนมีสีหน้าไม่เข้าใจ จนผมต้องอธิบายว่า ผมได้ทุนจากจุฬาฯ โดยการนอนหอพักจุฬาฯ เป็นชาวชิมะโด่ง และยังมีอาหารกลางวันทานฟรีตลอดของชีวิตนิสิตในรั้วจามจุรีแห่งนี้

ชาวจุฬาฯ หลายท่านอาจจะไม่ทราบว่า จุฬาฯ มีโครงการอาหารกลางวันของมูลนิธินิสิตเก่าจุฬาฯ เพื่อการศึกษา โดยมี ศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บิณฑสันต์ เป็นประธานมูลนิธิ มี

บริการอาหารกลางวันให้แก่ นิสิตตลอดเวลาที่เปิดภาคการศึกษา นิสิตผู้ได้รับทุนสามารถมารับประทานอาหารกลางวันได้ที่ตึกโครงการอาหารกลางวัน มูลนิธิ นิสิตเก่าจุฬาฯ ใกล้หัวมุมจุฬาฯ ซอย ๑๒ ซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับช่างกลอุเทนถวายและคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ผมได้ทุนอาหารกลางวันเมื่อเข้าสู่การเป็น นิสิตปีที่ ๒ และได้เดินจากคณะรัฐศาสตร์มายังตึกโครงการเพื่อใช้สิทธิของผู้ได้รับทุนตลอดจนเรียนจบ เพื่อนที่คณะรัฐศาสตร์ได้ทุนอาหารกลางวันรวม ๔ คนทั้งตัวผม แต่ด้วยการที่ต้องเดินไกลสุดกู่เพื่อมาทานข้าว แล้วต้องรีบเดินกลับมาให้ทันการเรียนในช่วงบ่าย ทำให้กลุ่มเพื่อนผมเหลือเพียง ๓ คนที่ยังมุ่งมั่นจะเดินอย่างมีน้ำอดน้ำทนมาทานข้าวที่ตึกโครงการจนจบปีที่ ๔ เพื่อนหลายคนก็คะมำก็จะสงสัยกันว่าผมหายตัวไปไหนช่วงพักเที่ยง ใครถามผมจะตอบอย่างไม่อายว่า ไปกินข้าวฟรีที่มูลนิธิ นิสิตเก่าจุฬาฯ เพื่อนรับรู้พร้อมกันแสดงสีหน้าท้วงเียงและมีข้อเสนอในทำนองที่ว่า ทำไมต้องทนเดินไปกินไกลขนาดนั้น ไม่มีเงินเพื่อน ๆ เลี้ยงเองก็ได้ แต่ความเป็นคนขี้เกรงใจเพื่อน ตลอด ๓ ปีผมจึงเดินทนไปทานข้าวเที่ยงที่มูลนิธิ อย่างสมำเสมอและไม่ขาดตกบกพร่อง

ตัวผมเองเป็นคนทานจุอยู่แล้ว ยิ่งยามเช้าออกจากหอ ชิมะโด่งโดยไม่ยอมทานข้าวเช้า เพื่อเก็บกระเพาะไว้บรรจุข้าวเที่ยง

ให้เต็มอ้อมที่มูลนิธิ แม่ครัวที่นั่นจึงรู้ใจและรู้จักผมดีว่า สำหรับผมไม่เคยต่ำกว่า ๓ จาน จึงนับเป็น นิสิตที่ใช้ทุนเปลืองคนหนึ่ง ผมจำได้ดีว่าอาหารกลางวันทุกมื้อจะประกอบไปด้วย แกง ๑ อย่าง ผัด ๑ อย่าง หรือยำและก๋วยเตี๋ยวประเภทต่าง ๆ ในวันศุกร์ ขนม

๘๘

การที่ผมได้ทุนอาหารกลางวันนี้เอง
ก็ทำให้ผมสามารถเรียนจบได้
เพราะเป็นความจริงข้อหนึ่งที่ว่า
“นิสิตเรียนได้ด้วยท้อง (ที่อ้อม)”
การที่ต้องอดข้าวเที่ยงบ่อย ๆ ย่อมไม่เป็นผลดีแน่
หากไม่มีทุนอาหารกลางวัน
ผมอาจเป็นโรคขาดสารอาหาร
เพลอ ๆ อาจจะเรียนไม่จบก็เป็นได้

๘๘

หวานหรือผลไม้วันละ ๑ อย่าง นอกจากนี้ยังมีนม (ตอนแรกเป็นนมถั่วเหลือง เมื่อผมเรียนอยู่ปีที่ ๓ เขาเปลี่ยนเป็นนมสดแท้ ๆ ซึ่งผมชอบมาก ๆ เพราะอิมท้องดี) สำคัญที่สุดคือ ผู้รับทุนทุกคนทานได้ไม่อั้น (จริง ๆ ครับ) ผมเลยเอาปืนโตไปใส่กลับมาทานตอนเย็นที่ห่อได้อีก เรียกว่าเอารัดเอาเปรียบอย่างมากทีเดียว เพราะผมขอแค่ทุนอาหารกลางวัน แต่ได้ขยายเวลาเป็นทุนอาหารเย็นไปด้วย (ต้องขอบคุณแม่ครัวมีมากมาย และแน่นอนทุกวันนี้อาหารมักจะเหลือทิ้งเสียของเปล่า ๆ จริงไหมครับ) การที่ผมได้ทุนอาหารกลางวันนี้เอง ที่ทำให้ผมสามารถเรียนจบได้ เพราะเป็นความจริงข้อหนึ่งที่ว่า “นิสิตเรียนได้ด้วยท้อง (ที่อิม)” การที่ต้องอดข้าวเที่ยงบ่อย ๆ ย่อมไม่เป็นผลดีแน่ หากไม่มีทุนอาหารกลางวัน ผมอาจเป็นโรคขาดสารอาหาร เผลอ ๆ อาจจะเรียนไม่จบก็เป็นได้

เพื่อนร่วมทุนนี้หลายคนได้เรียนจบออกไปและมีงานมีการทำเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ บางคนมีอาชีพเป็นวิศวกร บางคนเป็นสถาปนิก ลัทธิแพทย์ นักดนตรี หรือแม้กระทั่งครู ฯลฯ

สมกับคำกล่าวที่ว่า เกียรติภูมิจุฬา คือเกียรติแห่งการรับใช้ประชาชน แม้แต่ผมซึ่งได้เข้าสู่ชีวิตข้าราชการพลเรือนสมตามเจตนารมณ์ของ “โรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” แต่ทุกวันที่ผมนั่งทานข้าวกลางวัน มักจะหวนคิดถึงสมัยเป็นนิสิตจุฬา อยู่บ่อยครั้ง และตั้งใจไว้ว่า ลักวันหนึ่งเมื่อผมมีเงินเดือนเหลือพอที่จะสมทบทุนโครงการอาหารกลางวันแล้ว ผมก็จะทำเพื่อประโยชน์แก่อง ๆ รุ่นหลังที่ขาดแคลนเช่นผม

ชีวิตผมทุกวันนี้เป็นหนี้บุญคุณจุฬา เหลือคณานับ ชดใช้อย่างไรไม่มีวันหมดสิ้น พระคุณของจุฬา คือพระคุณใหญ่หลวง และคงผูกพันกับชีวิตผมไปชั่วนิรันดร □

ปรีดา ยังสุขสถาพร

ปลัด อ.แม่เฒ่า จ.เชียงใหม่
รัฐศาสตร์รุ่นที่ ๔๕ จุฬา รุ่นที่ ๗๕

ทุนโครงการอาหารกลางวัน

ขอใบสมัครได้ที่ตึกโครงการอาหารกลางวัน ตั้งแต่ต้นเดือนมิถุนายนจนถึงสิ้นเดือนสิงหาคมที่ ฝ่ายกิจการนิสิตคณะต่าง ๆ

รับการพิจารณาจาก

๑. อาจารย์ที่ปรึกษาของคณะ
๒. รายได้ของผู้ปกครองหรือผู้อุปการะ
๓. คณะกรรมการโครงการอาหารกลางวันสัมพันธ์

อนึ่ง นิสิตที่ได้รับทุนจุฬา-ชนบท ไม่สามารถขอทุนโครงการอาหารกลางวัน

ผลการพิจารณาจะประกาศให้ทราบกลางเดือนกรกฎาคมของทุกปี และเริ่มรับประทานอาหารต้นเดือนสิงหาคมของทุกปี นิสิตเก่าของโครงการเริ่มรับประทานอาหารได้ตั้งแต่วันแรกที่เปิดภาคเรียนของทุกปีจนกว่าจะจบการศึกษา

หมายเหตุ นิสิตบางคนขาดหายไปบ่อย ๆ อาจถูกตัดสิทธิ์ได้ เพราะยังมีนิสิตที่เดือดร้อนรออยู่